

Vítání jara 2013

aneb

... no, to je dost, ty jedno jaro...

Vítání jara

19. – 21.4. 13

Vítání jara? No, nějak nevím. Ona totiž letošní zima ještě neskončila. Pořád je kosa, chvílemi padá sníh, po slunci ani památky. A toto trvá někdy od půlky ledna. Slota, nechut' a deprese. Kvůli tomu byly zrušeny dvě předchozí výpravy. Kdo zná, jak to v téhle tlupě chodí, ví, že nás jen tak něco nezastaví. Ale počasí, a hlavně zimě, se to tentokrát podařilo. Ani současná předpověď na víkend není příznivá. Má pršet, teploty do 12ti °C. Zrušit i tuto výpravu? Nechce se mi.

Uděláme to jinak: pojedeme na dvě jednodenní akce. Tím by mohl alespoň jeden den vyjít. Navíc je ve hře ještě jeden nepříjemný aspekt. Díky různým přestavbám, vestavbám a jiným stavením úpravám v bytě u Lenky, trvající skoro celý minulý rok a zejména pak první čtyři měsíce roku tohoto, nebyl čas ani prostor na ušití nové bagáže pro Lenku. Ta, kterou měla v užívání celou loňskou sezónu a byla dědictvím po desetiletém provozu v užívání mé kolosálnosti, se při poslední loňské výpravě definitivně odporoučela. Zemřela, chuděra malá, na totální rozpad zipů a materiálu jako takového. Čímž má Lenka k dispozici pouze přední bagáž, rovněž dědictví, avšak nepoužívané, tedy nepoškozené a plně funkční. Bohužel kapacitně nenahrazující bagáž zadní. Z toho plyne, že nemá k dispozici nákladní prostor na předměty nutné k přežití na víkendové výpravě. A v neposlední řadě je tu ještě jedna věc, letos mám já najeto 30 km, Lenka nic a Standa také pronášel nějaké dvojmístné číslo. Ostatní trvají na tom, že je a bude zima a že nikam nejedou. No a tím je rozhodnuto...

A teď kam. Já osobně jsem už dlouho nebyl v Posázaví. Kdysi jsme na Sázavě měli dokonce několik opěrných bodů a jezdili jsme tam velmi často. Ale o body jsme postupně přišli a pak byly zajímavější jiné směry. Navíc mi ani trochu nepomáhá rčení „něco připrav, je mi jedno kam pojedem“, které v podobných modifikacích pronesli jak Standa, tak Lenka. Tak dobrá, jak chtěj vaši...

Připravit trasu nebyl až takový problém. Nejhorší bylo najít na to čas. Ale mám to. Pojedeme vlakem do Čerčan, odtud do Poříčí n.S., dále do Týnce n.S., pak do Pikovic, tam přes lávku, dál k Vltavě a po stezce domů. Mělo by to dát do 60ti km. Když jsem to pověsil na web, byly reakce jen dvě. Lenka bublá, že je to daleko a Standa odmítá jet vlakem, s tím, že přijede někde na sraz po svých. Tak dobře, nezbyvá, než vyjet.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	0	98,6	0	0	8,1 -

Ráno 20.4. sobota.

Neprší. Je to velký úspěch, vezmeme-li v úvahu, že pršelo celý týden. Také teplota se drží kousek nad dvanáctkou. Tak jdeme na to. Vstáváme, dobalujeme pláštěnky a jiná protidešťová opatření a hurá na nádraží.

Vlak přijel přesně a byl skoro prázdný. No samozřejmě. Většina venčičů čeká, co udělá počasí. Pořád je zataženo a pošmourno, ale neprší. Cesta vlakem proběhla naprosto

v klidu, ani vystupování nepřineslo žádný nový zážitek a tak jsme po odjezdu vlaku na nástupišti sami.

Krátká příprava k jízdě, a už si to mastíme po silnici směrem západním.

První metry jsou nadmíru pohodové. Lenka je překvapená, jak jí to pěkně jede. Zvlášť se jí zdají neuvěřitelné číslice na tachometru. Nevěřít údaj 25 km/h. A tak si tak jedeme a najednou telefon. A můj! Fakt se mi nechce zastavovat! Jenomže tohle bude Standa s upřesněním místa srazu. No, co se dá dělat.

Nebyl. Byl to Kachna s dotazem, jestli jsme fakt vyjeli a kde jsme. A sáhodlouhým popisem toho, kde je on, s kým je, jaké to tam je a tak. Zdá se, že si to tam vyloženě užívá. To je sice fajn, ale začínáme chladnout.

Po dokončení rozhovoru s Kachnou jsem já zavolał Standovi, když už stojím. Vzal to skoro hned a dohodli jsme se na tom, že jsme vlastně už skoro na srazu, a tedy se sejdeme za pár minut. To je příznivé. Místo, kde jednou bude pamětní deska s nápisem „Také zde proběhl sraz světově proslulého seskupení Hell’s Tour club“ se jmenuje Nespeky.

S Lenkou jsme dojeli k zavřené hospodě. Není nám třeba jejího sortimentu, ale Lenka celým srdcem (možná i jinými orgány) touží si odskočit. Je to tak vážné, že odběhla kamsi za domy. V tom samém okamžiku u mě zastavil Standa. Začalo mžit. Zatím to nevadí, protože prodléváme pod hospodským slunečníkem a čekáme na Lenku. Ale to se brzy změní.

Lenka dokončila potřebné a je zase s námi. Tak jo, jedem. Akorát je blbý, že do kopce. Ale jen kousek. Pak odbočujeme vlevo ze silnice na cestu, již vévodí červená turistická značka.

Oproti očekávání je tu mokro jen málo a mžení pomalu ustává. Pořád je ovšem zataženo a nevlídno. Cesta je poněkud terénní, ale jede se docela dobře a celkem svižně. A tak se pohybujeme po břehu Sázavy a říkáme si, že by to chtělo trochu slunce a malinko přidat na teplotě. Také by se hodila nějaká ta zelená na hnědé větve roští a stromů. O jiných barvách nemluvě.

Cesta nás zavedla ke statku na samotě Ledce. Je to tu technicky velmi zajímavé. Podle toho jak je to tu postavené a že tu mají i poměrně velký rybník to vypadá, že kdysi byli plně soběstační a lze předpokládat, že přebytek prodávali. Dneska z celkového pohledu mám dojem, že jde o letní sídlo s pokusy o pěstování plodin pro vlastní potřebu. Velmi se mi tu líbí a mám touhu se vrátit do doby, kdy to tu bylo tvrdé, ale spravedlivé...

Jedeme dál. Po pár minutách jsme vyjeli pod zříceninou Zbořený Kostelec. Lenka to tu poznává až po mém dotazu, jestli ví, kde jsme, a poukázání na přítomnost zříceniny. Pak už věděla. Na druhé straně, byli jsme tu naposledy o těchto Velikonocích...

Vyjeli jsme na silnici a dali se směrem na Týnec. I tady to známe. Průjezd městem nepřinesl nic mimořádného a ani další jízda lehce z kopce do Kamenného přívozu nepřinesla, kromě poznání, že to tu Lenka poznává, nic zvláštního.

Zato ve vesnici samotné je to špatně. Nemají tady otevřenou žádnou hospodu. Co je tohle za pořádek! Pravda, je za pár minut jedenáct, ale přesto mám dojem, že pohostinstvím utíká kšeft. Lidí tu korzuje poměrně hodně a spousta z nich se, tak jako my, pozastavuje nad tím, že jsou lokály uzavřeny. Tož co tedy tady? Dohodli jsme se, že pojedeme dál a oběd dáme později. Se Standou jsme mluvili o Pikovicích, kde o hospodě víme a jsme přesvědčeni o tom, že funguje. Jen nad dalším použitím cesty jsme chvíli uvažovali. Stojíme na hraně Posázavské stezky. Použít ji, nebo ne? Ona je spíš pro pěš. Ale co kdyby...

Tak jo, jedeme po ní. Ne však dlouho. Asi za 300 metrů je s jízdou konec. Všude kolem je kluzké bláto a mokré kameny a to celé pěkně divoké. Leč jsme dobří, až skvělí, a tak stále vpřed. Tedy aspoň následujících 100 metrů. Pak je naše nadšení a přesvědčení nalomeno tím, že stezka šplhá prudce vzhůru po úbočí rozbahněného kamenitého kopce. Její konec je v nedohlednu. No nic, jsme tři, nějak si pomůžeme.

A skutečně Standa uchopil svého železného oře a fíííííííí nahoru. Co to... no toto? S námi to nebylo tak hrrr. Lenka se držela kola vpředu, já jsem to vše postrkoval

zezadu.

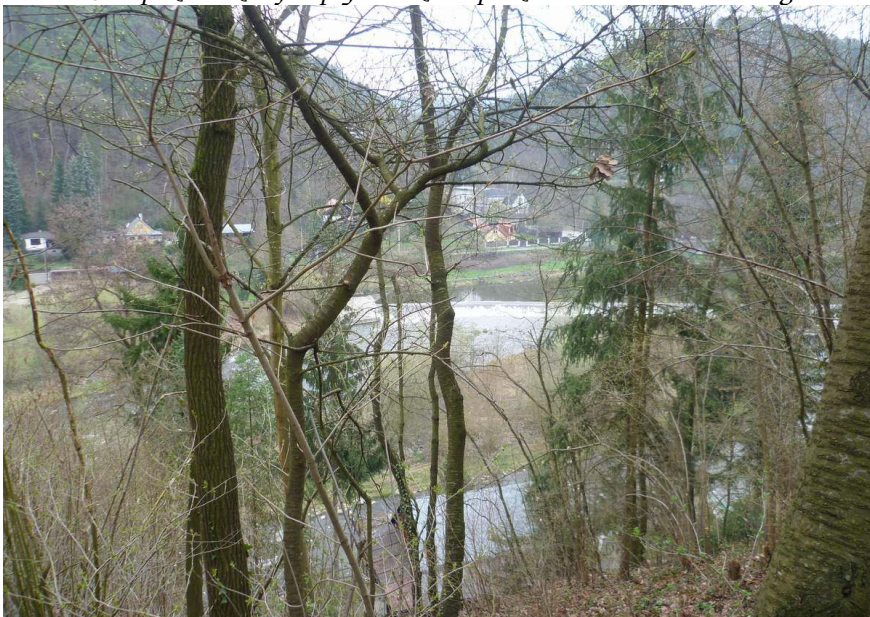
Všechno skvělé, až na terén, kterým se pohybujeme. Kapku to tu klouže. A co hůř, když už se najde nějaký ten kámen jako opora, tak je velmi nepříjemné, když vám ujede pod nohou a po několika velmi razantních převaleních skončí dole v řece.

I tak se podařilo. Lenka je i s kolem nahoře a je špinavá jen málo. Vrátil jsem se pro svého kovového miláčka a byl záhy překvapen, jak snadno a rychle jsem s ním nahoře. Že by to bylo tím, že mi nikdo nepřekážel?

Dig.

Jseš pěkně ošklivej... prý že nikdo nepřekážel...

Leg.

Nahoře je cesta. Bohužel do kopce. A stále mokřým terénem. V porovnání s předešle prožitým je to podstatně jednodušší, ale pořád nahoru. A tak si tak jedeme cestami a pěšinami, až nás modrá značka zavedla do lesa. Z cesty se stala cestička a pak pěšina. Tentokrát dolů. Zmizely kameny, ne však bahno a přibýly kořeny. A pěšina je pěkně ostře nakloněná. Naštěstí dolů. Ale nejede se dobře. Je třeba stále manévrovat, brzdit, furt se něčemu vyhýbat, dávat pozor abychom si tu neustlali, a hlídat kam vede značka. To poslední se Lence nepodařilo. A tak v místě, kde značka uhýbala, vydala se rovně. Nic nepomohl můj a Standův hlahol. Zastavil ji až mnou pohotově použitý telefon.

Nebyla moc šťastná, že se tím padákem povleče zase nahoru. Já čekám u odbočky, Standa popojel a našel spojnicí s Lenkou a tím jí ušetří kus stoupání. Dig.

Ále ta cesta dolů měla hezčí směr...

Leg.

A zase jedeme. Pořád divočinou a pro změnu do kopce. Po nějaké chvíli jsme na sebe počkali, zejména proto, že se tu cesta roztrouje a na první pohled není patrné kudy dál a pak také proto, že by to chtělo si odpočinout.

Pokračujeme. Vyjeli jsme na silnici a začalo poprchávat. No, a teď prarodiči rad! Nějak mi nenaskakuje mapa. Ne a ne si vybavit, kudy jsme to tudy jeli. Mám jen obrázek toho, jak jsme se vyloupili v Pikovicích u mostu. Obrázky toho kudy, se nějak v paměti nenalézají. Mám však dojem, že se musí tady někde doprava dolů. Zapnul jsem i navigaci. Také ona říká, že máme jet zpátky. Kousek to zkusíme. Ale mě se to nezdá. Zmenšil jsem si náhled a zjistil, že navigaci se nechce do lesa a táhne nás po silnici zpět do Kamenného přívozu, tam přes most a po druhé straně k mostu v Pikovicích. Tak to ne! Použil jsem oblíbený čudlík OFF a dál jsme jeli dle instinktu. A vyplatilo se.

Sjeli jsme z hlavní. Přšlo zase o ždíbec víc. Ještě kousek, a hle, ona je tu hospoda. A spousta zaparkovaných aut. No, nevím... Zaparkovali jsme za rohem a vešli dovnitř. Všude obsazeno a smaženosti se snaží přebít vůni zmoklého cirkusu. Tři místa se nakonec pro nás našla a tak jsme usedli, sundali ze sebe vlhké věci a podpořili oděr z pocených zvířat. Pak se děly obvyklé procesy spojené s obědem v hospodě. Až na jednu zajímavost.

Vedle nás je větší stůl a jeho osazenstvo se zvedlo k odchodu. V tom okamžiku se otevřely dveře ven a dovnitř pomalu a váhavě vstupovala nějaká skupinka. Ani tohle v hospodě nebývá nijak zajímavé. Pozoruhodné to bylo až v okamžiku, kdy Standa zaostřil a v příchozích poznal snachu a syna. Teda to je náhoda! Taková díra a potkáme se zrovna tady. Jen spolu prohodili pár slov, Standa nás představil a pak jsme se věnovali každý své bandě.

Přinesli nám jídlo. Musím připomenout, že jsem huba zmlsaná a hned tak něco si do zobáku nezastrčím. Leč tady se po mojí porci zaprášilo a talíř na závěr udělal piruetu. Tak silným podtlakem to ve mně zmizelo. Teda fakt vynikající...

Po obědě chvíli trávíme, povídáme o všem možném a nikam se nám nechce. Nicméně čas začíná tlačit, je třeba jet. Rozloučili jsme se se Standovou přízní a vydali se do mokra.

Ano, z tohoto úhlu to poznávám! Jsme na trase. Jde o rozbitou úzkou okresku, ale jet se po ní dá. A tak jedeme lesem a loukou a zase lesem... Akorát mám nějak těžké břicho. Na druhou stranu je plné dobrot. A už jsme v Pikovicích. Standa se nám postavil do čela a dovedl na most. Za ním je silnice doprava a blátivá uklouzaná cesta doleva. Tak to je ona, tu použijeme.

Sjeli jsme asi pětmetrový sešup a ocitli se na budované stezce. Velmi příjemně mě to překvapilo. Má to jen jednu vadu, zatím tu není asfalt. A také je pravda, že poté, co to tu upravili, to tady nějak nepoznávám. Nevadí. Směr je dobrý, odbočit není kam – z jedné strany řeka, z druhé kolmý kopec nahoru, a tak hajdy vpřed.

Toto trvá asi čtyři kilometry a pak je, sice rozbitý, ale asfalt to je. Hned se jede lépe a rychleji. Ještě v hospodě jsme se radili, jak vlastně pojedeme za mostem. Vyplynulo z toho, že je silnice podél Vltavy uzavřená, protože jim tam ujíždí svah a to rovnou na zmíněnou silnici.

Dobře, nebudeme to riskovat, objedeme to. A právě teď se mi zase vybavil obrázek křížovatky a průjezd. Fakt už jsem tu dlouho nebyl...

Vyjeli jsme v Sázavě a vydali se na Petrov. Tady už zase vím, kde jsme a kudy dál. Jenom Standa se s námi rozloučil, že odtud pojedou rovnou domů a nebude s námi zajíždět ku Praze. No tak dobrá, měj se co nejlépe, napíšem si. Čaooo. A je pryč.

S Lenkou jedeme dál. Lenka pořád vypráví něco o nechutnosti kopců a jiných překážek. A tak zvolna jedeme. Projeli jsme Petrov a za ním si pamatuju odbočku doleva na zelenou značku. Ano, je to terénem, ale nevzpomínám si na nějakou extra pakárnu. A tak jsme tam odbočili.

Jako jo... jelo to hezky. Ale jenom do chvíle, kdy jsme dojeli na dno údolí, kde se rozcestí jmenuje Haway. Ještě šel přejet mostek přes potok a kousek popojet. Pak už to bylo do kopce. A to tak moc, že jsme to šli pěšky, pomalu a s mnoha odpočinky. Zdá se, že už Lenka opravdu nemůže. Přestala kvičet, že nechce kopec. To už bude vážné. ...ale je tu pěkně...

Po dost dlouhé době jsme se dostali zase na silnici a to přesně u autobusové zastávky Zahořany. Avšak ani rovný asfalt nezvýšil naši rychlost. A tak jedeme zvolna a v cestě máme Okrouhlo. Tady už to zase bezpečně znám. Stalo se však něco, co je záznamu hodné. Začalo nám foukat do zad. Musím uznat, že se jede o poznání lépe. Jen mám nepříjemné pocity na zádech. Přeci jen jsem se cestou nahoru údolím orosil a teď to studí. Jasně, teď brblám já, ale je téměř vyloučené se zalíbit všem...

Projeli jsme Libeň a v Dolních Břežanech odbočili do Břežanského údolí. Ano, to je ten cca 2 km dlouhý sjezd končící na Mostě Závodu míru ve Zbraslavi. Bývalo by se jelo skvěle. Jenomže jak je Lenka unavená, musí se mnohem víc soustředit na jízdu a jede o to pomaleji a opatrněji.

Za 4 minuty jsme dole. Lenka je zmrzlá jak něco u cesty. Požádala mě o zastávku v občerstvení „U koťátek“ na cyklostezce Zbraslav – centrum. Jasně, také já se rád zahřeju. Cestou z toho kopce jsem úplně vychladl.

Za pár okamžiků jsme na místě.

Je zima, pošmurno, kromě nás tu stojí nějací tři takyodborníci na kola a cyklistiku a kus dál tři jejich protějšky. Lenka se doplahočila k lavičce a těžce na ni dopadla. Já jsem šel k okénku něco objednat. Lenku zaujala palačinka, mně grog. Objednal jsem oboje, grog ihned donesl. Lenka tím byla nadšena.

Od pánů nejlepších cyklistů na světě sem doléhají legendy. Jak je tak poslouchám, byli na kolech úplně všude ve vesmíru, všechno zyládali na jedničku a ti ostatní tam byli do počtu, a nebo strašně překáželi a zdržovali. Teda to jsou kecy! Jejich protějšky probíraly cosi kolem nějakého oblečení, absolutně nesouvisejícího s cyklistikou.

Přijel další chlapík na kole. Sám. Skromně zaparkoval kousek od nás, objednal si horký čaj a postával opodál. Upoutalo mě kolo. Velmi dobré a skvěle vystrojené. Nicméně ošuntělé a viditelně hodně používané. On sám měl na sobě funkční prádlo, ale žádný trikot s papouškovými barvami.

Pana nejstatečnějšího teoretika to zaujalo a vnutil se chlapíkovi k rozhovoru. Onen dotýčný na naprosto pitomé otázky odpovídal tiše, vyrovnaně a věcně. Pan nejlepší z toho byl poněkud mimo sebe. Zejména, když chlapík uprostřed jeho věty dopil svůj čaj, kelímeček z dálky odhodil do koše, popošel ke kolu, nasedl a odjel. Pan přenáranný zůstal stát jak opařený...

Ohlásili nám, že jsou hotové palačinky. Nejdříve měli jednoduchou a pak teprve dvojitou. Navzdory všem zvyklostem jsem chtěl jednoduchou já a Lence jsem naordinoval větší porci. Avšak Lenka nebyla ochotná počkat cca 30 sekund a vrhla se na malou porci. Než jsem od okénka donesl druhý talíř, měla půlku porce v sobě. Tak jsem si odkrojil půlku

z velké porce a zbytek jí přenechal. I tato část v ní zmizela, jako když se v umyvadle udělá vír.

Mezi tím se páni nejlepší sebrali a odjeli. Jejich polovičky je po chvíli následovaly. Taky pojedem. Je zima. Cestou domů se už nestalo nic zajímavého. Jeli jsme po stezce, lidí málo, nikdo nepřekážel a tak jsme byli za hodinu doma.

No bylo to pěkné, ale bylo by lépe, kdyby k tomu bylo tepleji, méně vlhka, zato více slunce... Dig.

PS.- jen drobná poznámka- celý výjezd se nesl v Šnekově rčení: *Není kopce, který bych nevytlačil/a... Bylo toho na mě opravdu dost a na konci – od Koťátek domů – jsem byla úplně mrtvá... Spravila to až horká vana... Leg.*

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	53,2	174,8	76,2	14,4	8,1 - 17

Ráno 21.4. Neděle

Tento den jsme pojali jako nedělní výlet. Jedeme jen s Lenkou, protože Standa má nějakou aktivitu někde jinde. Pojedeme na sever. Má se na mysli podél Vltavy do Řeže, potom průjezd „Atrakci“, obrat v Kralupech a po druhém břehu domů. Úhrnem kolem sedmdesáti kilometrů. Je to vesměs po rovině, tedy zvládnutelné a to i pro Lenku.

Probudili jsme se v osm, báječně vyspalí, leč poněkud lenorní. A tak se stalo, že jsme vstali v devět a odjeli v půl jedenácté. Aby to nebylo úplně jednoduché, je uzavřena a rozkopána ulice Francouzská, kde indiáni vytrhali koleje a kovbojové zlikvidovali asfalt. Musíme tedy na druhou stranu do Ruské, kus nahoru, potom doleva a ostrým stoupáním na Korunní. No, jede to set sakra blbě. Ale po nějaké době jsme nahoře. Je horko. Ale jen když se pohybujeme. Na rozdíl od včerejška dnes svítí slunce, ale teplo vypadá úplně jinak. No fakt, četl jsem o tom v Blesku!

Přejeli jsme Náměstí Jiřího z Poděbrad, projeli Slavíkovu, sjeli k Rajské zahradě a vyjeli na Seifertově. Po ní jsme sjeli k Bulharu a odtud vpravo přes Florenc na Sokolovskou. A za ní už na stezku, která vede až do Řeže. Tedy kromě asi kilometrového kusu, kde se jezdí po kamenité hrázi.

Ještě v Libni, před nájezdem na ochrannou hráz Lenka usoudila, že už je takové teplo, že bude potřeba malinko se odstrojit. Zajeli jsme k ateliéru Olgoj Chorchoj. Trochu mě překvapilo, že Lenka neví co to je. Lenčino počínání kupodivu nesledují pánové jdoucí kolem pěšky, jedoucí na inlinech, či na kole, ale lovec kočkovitý. Přesněji úžasně černohnědě žhnaná kočka. A nese se jak pětka do záložny. Ano, jsem ochoten připustit, že srovnání krásné slečny s kočkou má cosi do sebe. Teď hovořím o vizáži. Chováním to také bývá velmi podobné, ale to pro nás, silnější část lidstva, zas tak příjemné není.

jediné, co se Lence nelíbilo, ba co víc, eklovalo se jí to, bylo velké světlé nacucané klíště, které zmíněná ktáska měla zahryznuté nad okem. Marně jsem se lenku snažil přesvědčit, že kočka nemá prašivinu, nýbrž je to jen klíště...

Je krásně, jede se velmi dobře.

Po stezce jsme přijeli k Trojskému zámku. Tady jsem se zmínil, že mají skvělou vinotéku a Lenka byla ochotna okamžitě zastavit a jít to ověřit. Nakonec jsem ji přesvědčil, že to necháme na jindy. Pak jsme projeli kolem ZOO a pokračovali kolem přívozu k psinci. Všichni, co jeli naším směrem, jeli rozumným tempem, nikdo nikomu nepřekážel a tím pádem panovala naprostá pohoda. A nastalo překvapení. V místě kamenné hráze je úplně nová asfaltová stezka. Tak to si dám líbit. V naprosté pohodě nastalým jarem jsme dojeli do Klecan k přívozu. I to je zajímavá atrakce. Mně však víc láká stánek, který tady k tomu patří. Pravda, i Lenka se chtěla napít a vystavit se slunečním paprskům.

Po odpočinku pokračujeme prosluněným polednem po prázdné stezce do Řeže. A nějak to přišlo, že by to chtělo oběd. Zastavili jsme ve známé thajské restauraci, zajeli na zahrádku a nechali si přinést jídelní lístek.

A hele, ono to tu už není thajské. No, nevádí. Z nevelkého výběru jsme si každý našel něco dle chuti, odpočívali jsme, vyhřívali se na sluníčku a probírali všechno možné. A tak to nějak přišlo, že je tu možnost navštívit Lenčinu kamarádku Katku v Libčicích. No tak jo, žádný problém. Lenka to telefonicky zařídila a pak jsme se věnovali obědu.

Přihodilo se, že jsem zase málem tahal břicho po zemi. Měli to moc dobré a bylo toho jako pro mě dvakrát a o pořádném hladu. Ještě jsme chvíli trávili a pak se vydali za Katkou.

Projeli jsme kolem ústavu a zamířili na pěšinu k vodě. Zase mě překvapili. Tentokrát tím, že je upravený asi padesátimetrový kus hned dole u řeky. Jde o to, že tam býval asi třímetrový prudký sešup, úplně dole ostrá pravá (vlevo cca 1m a pak řeka) a to všechno v bahně, někdy i ve vodě. Teď je to srovnané a zatáčka je pozovalná.

A je tu začátek „Atrakce“. To je ten kus do Libčic k přívozu, kde je pěšinka 30 cm široká, vpravo nahoru stěna, vlevo dolů 2 metry nic a potom kamení a voda. A je to tu

velmi pěkné. Avšak další překvapení: je tu nějak plno.

Ti co jedou naším směrem mi nevaděj. Jedu poněkud pomaleji, protože Lenka na tomhle kole ještě neumí razantněji manévrovat a koupat se jí nechce. Bohužel stejný počet jich jede zpátky a ti mi vaděj. Nějak všichni usoudili, že já budu ten, kdo bude uhýbat. Ti, kteří měli snahu se nějak vyhnout a nebyli agresivní, a zvlášť nešťastníci a hlavně nešťastnice, které nevěděly co si počít, ty jsem pustil. Ale frajírci, kteří na mě začali najíždět, se zle spletli. A jak potom krásně nadávali. Za takovými jsem se s chutí otočil s medovým úsměvem na rtech.

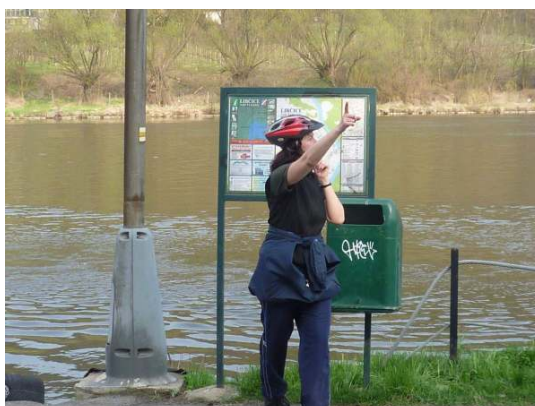
A jsme u přívozu. Musím říct, že se mi tentokrát průjezd „Atrakcí“ moc nezamlouval. Zajeli jsme k občerstvení a čekali na přívoz. Čas celkem rychle utekl, protože se pořád bylo na co koukat. Je tu totiž poměrně živá cyklokřižovatka.

Místní trajekt nás dovezl na druhý břeh.

Tady Lenka chvíli nevěděla kudy.

Ale pak to nějak dala dohromady a asi za dva kilometry jsme zastavili za přejezdem u vjezdu do nějaké fabriky. Nějak nevím, proč jedeme zrovna sem, ale mám dojem, že toto není naší cesty cíl. A taky ne. Jakmile se Lenka důkladně přesvědčila, že tudy fakt cesta nevede, otočila nás a kopeček, který jsme sem sjeli, jsme si zase pěkně vyšlapali nahoru. No a na druhý pokus už jsme to našli. Ne, že bychom netrefili ke Katce domů, ale tentokrát jedeme na místní fotbalové hřiště. Katka tam venčí rodinu.

Triumfálně jsme vjeli do vrat... a nikoho to nezajímalo. Katku jsme našli poměrně rychle a výčep ještě rychleji. Nechali jsme si natočit nápoje a pak s Katkou, jejím manželem, jeho kamarádem a příležitostně jejím synem, probírali života běh. Richard (manžel) a jeho kamarád hovořili výhradně jazykem anglickým, byvší cizozemci. Katka vládne slovenštinou, ja rozena poněkud východněji, nicméně dovede uprostřed slova přepnout do češtiny, stejně jako Lenka. Jenom já chudáček malej šprechtím jen česky. Tady dlužno přiznat, že jsem úplně vypadl i z mých miniznalostí angličtiny. Rozhovor s oběma pány je proto velmi nesnadný. Oba však pochopili a začali pokládat jednoduché otázky, na něž jsou odpovědi buď „yes“, nebo „no“. Problém spočívá v tom, že jim celkem rozumím, ale na odpověď potřebuju hodně času. Především vážne překládová část.

Po asi hodině se začalo ochlazovat a tak jsme se rozloučili a Lenka projevila přání projet se vlakem. Nejlépe až do Prahy. Hmm, je docela pozdě, ochlazuje se a nejsme domovu nejbliž. Tak dobrá.

Vlak jel akorát, nastoupit nebyl problém, sedět a jet taky ne a ani u výstupu nenastala žádná příhoda. Přijeli jsme na Masaryčku a dotud pak strhující závěr po svých přes Bulhara, Italskou, nám. Míru, Americkou, Peruckou na stezku za barákem, a jsme tu.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	43,5	178,9	34,1	12,1	17 - 25

I tentokrát se mi to líbilo. Svítlo slunce, bylo o dost tepleji než včera, ale zase jsme to nedojeli. No nevádí. Snad příště.

Dig.

PS- Moc se mi to líbilo, Dig si trochu zlepšil reputaci ze včerejška a z těch hrozných kopců... Tohle klidně i příště.

Leg.

Celková technická data:

Účast
Oficiálně přiznaná
kilometráž
Příště

čtyři antivodáci...: Dig, Lenka, Standa a Kachna

80 km
Narozeniny

Trasa výpravy		
Praha - Vršovice	Okrouhlo	Libčice n.Vlt.
Čerčany	Libeň	Praha - Vršovice
Nespeky	Dolní Břežany	
Týnec n.S.	Praha - Zbraslav	
Kamenný přívoz	Praha - Vršovice	
Třebsín	Praha - Vršovice	
Pikovice	Praha - Libeň	
Sázava	Praha – Trója	
Petrov	Klecany	
Zahořany	Řež	

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Standa (Sar), Dig (Dig), Kacína (Jak), Lenka (Leg), Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

© Hell's Tour_{club} 2013
Dig & Leg
Neprodejné
e-mail: dig@hellstourclub.eu